רדיו

עוד מועמד

דמותו וגורלו של שירות השידור הממלכתי עשויים להחרץ השבוע בעת ש־210 העובדים הקבועים של קול־ישראל יבחרו את חברי הוועד שלהם.

תוצאות הצבעה זו עשויים להציב מכשול נוסף בפני מאמציו הנואשים של שר־ההסברה ישראל גלילי להיפטר מחנוך גבתון כמנהל קול־ישראל.

אם לא יצליחו חברי הקבוצה בראשותו של חגי פינסקר, הידועה כקבוצת מתנגדי־גבתון להשיג רוב בין חמישה חברי הוועד הנבחרים, יישמט הקרקע מתחת לטענתו העיקרית של גלילי נגד גבתון — שצריך להעבירו מתפקידו, כי רוב עובדי קול־ישראל מתנגדים לו.

שיחות מוקדמות. ביניים לבשה מלחמת הבחירות הפנימית בקול־ישראל צורה חריפה ביותר. אחת מעובדות קול־ישראל הנמצאת בהריון האשימה כי אחד הצדדים אף איים עליה באלימות. ואילו אוהדי־גבתון האשימו את ראשי מתנגדיו כי הם משתמשים במכשירי ההקלטה של קול־ישראל כדי להקליט שיחות של יריביהם.

האמת היא שמה שנראה לציבור כמאבק ציבורי בין שר־ההסברה לבין מנהל שירות־השידור, אינו אלא מלחמה אישית פנימית בתוך קול־ישראל. לגבתון כמעט ואין כל קשר אליה ואין זו משנה אם ילך או ישאר בתפקידו.

המחנה המוגדר כמתנגדי־גבתון הוא בעצם המחנה של חטיבת־החדשות בקול־ישראל, בראשו עומדים חגי פינסקר, עמוס גורדון ויצחק גולן. מחנה אוהדי־גבתון הוא המחנה של חטיבת־התכניות, בראשו עומדים לאה פורת ומשה חובב.

הקרב הנטוש ביניהם הוא הקרב על השלטון בקול־ישראל, שהפך לקרב אכזרי עם התקרב מועד הפעלת הטלביזיה. ברור שהקבוצה שתשלוט בקול־ישראל היא שתקבע אלו עובדים, מאיזה מחנה, הם שישלטו גם בטלביזיה.

פורת
מחנות וחטיבות

פינסקר
אוהדים ומתנגדים

טירפוד מהיר. פינסקר, גורדון וחבריהם סבורים שעם מינויו של שמואל אלמוג כמנהל קול־ישראל במקומו של גבתון, כפי שדורש גלילי, יקל עליהם להשתלט על שירות השידור. כי שמואל אלמוג, הנמצא עתה בחופשת לימודים ולומד היסטוריה באוניברסיטה בירושלים היה עובד חטיבת־החדשות וכפוף לגורדון, גולן ופינסקר.

במצב כזה הם יכולים תוך זמן קצר לטרפד (כפי שהדבר נקרא בלשונם) את אלמוג שהיה נמוך מהם בדרגה ולגרום תוך זמן קצר להחלפתו במועמד משלהם.

אלמוג, שנטל בחשבון אפשרות כזו, אינו שש לכן למינוי, במיקרה שגלילי יצליח לסלק את גבתון. ידידיו רמזו שאם יקבל את המינוי הוא עלול, כאחד מצעדיו הראשונים, לסלק את גורדון מראשות חטיבת־החדשות ולנטרל את חגי פינסקר שהוא ראש המסכסכים והתככנים בקול־ישראל, יחד עם היותו איש רדיו מצויין.

מיכווים טובים. באנשי חטיבת־התכניות, בראשותה של לאה פורת, תומכים רוב עובדי הרדיו בתל־אביב; שהם כ־40% מכלל עובדי שרות השידור. אפילו אנשי החדשות בתל־אביב בראשותה של דינה גורן עומדים לצידה, כשאנשי החדשות מירושלים משתדלים כפעולת־תגמול לנטרל אותם מכל השפעה ברדיו. הדברים הגיעו עד לעיכוב ידיעות המגיעות מתל־אביב או הוראות לכתבים בתל־אביב מעל ראשה של דינה גורן.

תביעתם האחרונה של אלה המכונים אוהדי־גבתון ובעצם אינם מצדדי לאה פורת היא הצגת מועמדותה של לאה פורת כמנהלת קול־ישראל יחד עם מועמדותו של אלמוג.

מאחר שלאה פורת נמנית אף היא על אנשי אחדות־העבודה ויש לה מהלכים בקרב חברי מועצת רשות השידור, טוכים סיכוייה לזכות במינוי לא פחות מאלה של אלמוג.

דרכי־אדם

ברית־מילה לנאצי

כאשר הגיעה ארצה, השבוע, הבשורה על הירצחו של המנהיג האמריקאי־הנאצי, ג'ירג' לינקולן רוקוול, נשמה הישראלית גליה אשור (25) לרווחה.

היו לה סיבות טובות לכך. לא זו בלבד שנתקלה אישית בנאצי־הקנאי, אלא גם סבלה לא מעט בגלל אויומי־נאמניו המטורפים למחצה.

כי גליה היא, אולי, הישראלית היחידה שהעזה לתקוף את מנהיג־הנאצים בפניו — ולצאת מן הסבך מבלי להיפגע.

לחתוך עוד 5 אינץ'. זה אירע לפני פחות משנה. אז היתה גליה — ילידת מצריים שעלתה לארצות־הברית ב־1956, עברה משם לישראל וחזרה לאמריקה — בסן־פראנציסקו.

שם קראה באחד העיתונים כיצד מגיב רוקוול על „מינהגם הבארבארי של היהודים, שכפו את ברית־המילה על אמריקה.“

העיר לינקולן רוקוול: „זהו סירוס גופני ורוחני כאחד... כשלעצמי, לא איכפת לי שהיהודים יעשו לעצמם ברית־מילה. אבל אם כבר — שיחתכו עוד חמישה אינצ'ים...“

דברים אלה הסעירו את גליה. באותו עיתון קראה כיצד הנצאים האמריקאיים עומדים להקרין סירטון בן 25 דקה על מיפלגתם. למחרת התייצבה עם מקלט־קול נייד בפתח הקולנוע, כמבקרת מן המניין.

אשור
מינהגים בארבריים...

עלילות אשור (בעיתון אמריקאי)
...סירוס גופני ורוחני

איומים בלילה. הסרט היה באמת מחריד.

כשנסתיים, ניגשה גליה אל רוקוול, שהיה מוקף שישה שומרי־ראש חסונים. היא הפעילה את המקלט־קול והפליטה:

„כלום אין זה נכון שאתה בעצמך בעל ברית־מילה, מר רוקוול?“

מנהיג הנאצים נבוך. „אין בדעתי לדון בנושא!“ אמר והסתלק.

לכאורה — תקרית קטנה. אבל לגבי גליה היו לה תוצאות רציניות מאוד.

למחרת, משהתפרסמה התרסתה של הישראלית הצעירה בעיתונות המקומית, קרא אותה בעל בית־הקפה בו עבדה — וגירש אותה ממקום־עבודתה, ללא הודעה מוקדמת.

אלמונים צעירים החלו להטריד אותה בכתובתה — שפורסמה בעיתון. „עקבו אחרי ברחובות,“ סיפרה השבוע גליה, בתל־אביב. „חששתי לחיי.“

יום אחד, לקחה טרמפ במכונית. הנהג שוחח איתה שיחה ידידותית. עד שלפתע היא זיהתה את פניו, שנראו לה מוכרים גם קודם לכן:

„היה זה אחד משומרי־ראשו של רוקוול,“ נזכרת גליה בחרדה. „ירדתי בקפיצה. ומאותו רגע הרגשתי שחיי אינם בטוחים באמריקה.“

משום כך חזרה לישראל — בה השאירה, במשק דגניה, את חפציה האישיים.

עכשיו היא ישראלית לכל דבר. „אבל עד ששמעתי כי הנאצי הזה נהרג על־ידי אחד מאנשי־מפלגתו — לא הצלחתי להשתחרר מן הפחד שליווה שיתנקמו בי, ביום מן הימים,“ היא מודה.

הווי

● **משנה שם, משנה מזל.** ביבנה פנה פרץ מכלוף למשרד־הפנים, ביקש להחליף את שם בנו, דה־גול מכלוף, לדיין מכלוף.

● **הגדה השלישית.** בירושלים התכנסה ועדת השמות הממשלתית, הציעה להמיר את המונח הגדה המערבית בסערב הירדן או האיזור המזרחי, אחרי שדחתה הצעת מיעוט לקרוא לשטח זה עבר הירדן המערבי.

סקופ!

הפעם סופית:

בן־גוריון חוזר לשדה־בוקר

דויד בן־גוריון, האדם אשר בגללו הוקמה המפלגה העומדת להתחסל עכשיו, **החליט לעזוב את הזירה הפוליטית ולשוב לצריפו שבשדה־בוקר.**

אדריכלי־האיחוד עם מפא"י, שמעון פרס ויוסף אלמוגי, מנסים לשמור את הידיעה הזאת בסוד כמוס. כי ברגע שבן־גוריון יצהיר על תכניתו, תתעורר ברפ"י תסיסה נגד האיחוד, בסיסמה: „אסור להשליך את בן־גוריון לכלבים“.

פרס ואלמוגי, אשר ביקרו השבוע אצל בן־גוריון, כדי להניעו מצעדו זה, או לפחות למנוע ממנו להודיע על כך עד שלא ייחתם הסכם־האיחוד בין המפלגות, נתקלו בקיר אטום.

„אני עומד לומר את דעתי על האיחוד, בישיבת המרכז שתתקיים בשבוע הבא. **ואחר כך אני יורד לשדה־בוקר, לפחות לעשרים השנים הבאות,**“ הודיע להם בתוקף, דויד בן־גוריון.

★ ★ ★

מבחינה מסויימת מקל צעדו זה של בן־גוריון על התומכים באיחוד עם מפא"י. מזה חודשים רבים הם אינם מוצאים פתרון לבעיית בן־גוריון והאיחוד, וכיצד ישתלב בן־גוריון, אשר אינו מוכן שיהיה איזשהו קשר בינו לבין ראש־הממשלה לוי אשכול או בינו ושר־המשפטים יעקב שמשון שפירא.

שופרות ההסברה של רפ"י כבר עיבדו תכנית כיצד להסביר לציבור את לכתו של בן־גוריון.

ההסבר הרישמי יהיה שבעצם בן־גוריון יושב בשדה־בוקר כבר מה־13 ביוני 1963, עת התפטר מהממשלה. ההפסקות היחידות שהיו לו משדה־בוקר היו כאשר הוא אולץ לעשות כן על־ידי מפלגתו ערב הבחירות לכנסת ובעת חגיגות יובלו השמונים.

בן־גוריון, תטען הגירסה הרישמית של רפ"י, החליט להמשיך ולכתוב את שלושת ספריו. **האחד על תולדות הקמת ישראל מאז 1947, השני על ההיסטוריה של ההתישבות הציונית מאז הבילו"יים, והשלישי על מלחמת השיחרור.**

יחוץ מזה, טען אחד האישים המרכזיים של רפ"י, יש עוד סיבה אחת לשיבתו של בן־גוריון לשדה־בוקר: **„אצל בן־גוריון, הנוהג לענות אישית על כל מכתבים, הצטבר דואר רב, ולענות עליו יקח לו מספר חודשים, לכן הוא צריך שקט מעיתונאים, אירועים ופוליטיקה** והוא יורד לשדה־בוקר.“